

ALÁZAT.

Néha kínai fallal körítem a kertemet.

Kizárom az embert, hogy szeretni tudjam az embert,

mert tetőtől talpig gonosz s mégis szeretni kell!

Álmaim bozójába bújok, mint Ádám a paradicsomban.

Egy hang tükörként kérdez a magasból:

ki vagy te??

Én a szenvedések szűrőin szűrtem a véretem.

Aranymosónak álltam életem folyójába.

Meríteni próbáltam a jóságból és a szeretetből.

Egy kanál csak kanálnyiit merítet a tengerből,

egy jánosbogár csak bogárnyit csenbet a napfényből,

én ember vagyok s csak embernyit merítetek az Istenből!

Ez vagyok én.

A szenvedések szűrőin szűrtem a véretem:

mégis paráznság iszapját sodorja, mint az árvíz.

Aranymosónak álltam életem folyójába:

mégis hiú vagyok, mint a többiek,

szeretek, ha szemet húnynak hibáimra,

örülök a tömjénezésnek.

Ez vagyok én.

Tetőtől talpig ember vagyok s magamat is szeretni kell!

Könnyeim varázslatos vegyi vize végigcsorog a lelkemen

s most látható lett egy titkos írás.

Valaki valamikor titok-tintával írt a lelkemre,

most látható lett az üzenet:

«Eddig nem találtál semmit, mert magadat kerested!

Hazudtál:

első volt az Én, második a Felebarát, harmadik az Isten!

Ezért nem találtál semmit.

A szentek és más hősök más sorrendet bajszoltak:

első az Isten országa, második a Felebarát, harmadik az Én.

Ez az út az igazság és az élet.»

Énnyi aranyat mostam ki máma a folyóból.

Ezt az aranydrótot kifeszítem magamtól a végtelenig.

Az egyik végén van Isten,

a másik végén van egy kis villanylámpa: én.

Megindulnak az örök áramok és kigyúlok a sötétben...

Ha ő akarja, világítok betegek ágya felett;

ha ő akarja, nászi népnek világítok;

ha ő akarja, világítok minden magyaroknak;

ha ő akarja, lámpa leszek a beborult Európa felett...

Ha ő akarja, egy fekete kéz kinyúl az éjszakából

s a lámpát összeroppantja örökre...